

סגן ראש-העירייה חשוד!

יד לפה! אוריאל פלאח (יושב למטה, באמצע) בישיבה בה הוקמה הקואליציה החדשה של גח"ל והמפד"ל. הישיבה הייתה הסוערת ביותר בתולדות בת"ים, כיוון שקודם היה צפוי כי המפד"ל יצטרפו לקואליציה עם המערך.

ולחל את פלאח, יש לחזור חודשים אחדים לאחור.

ל קראת הבחירות האחרונות ל- עיריית בת"ים (דצמבר 1973), מסרה גם המפד"ל את רשימת נציגיה. לפי הרשימה הפנימית למועצת הסניף, קיבלה רשימת הצעירים 36 אחוזים מקולות הרצעים, מנהיג הסיעה היה דניאל ורמוס, ומישיבה אוריאל פלאח, שחזר בינתיים מחו"ל.

את המקום השני השיגה הסיעה המרכזית, של השר זרח ורהפטיג, שנציגה הרמקומי היה ניסים חרמון, ואילו המקום השלישי — סיעת למיפנה, שנציגה היה יצחק טורק, שהיה חבר גם בעירייה הרקודמת, מועצת הסניף החליטה כי המועמד הראשון שלה יהיה דניאל ורמוס, השני

חבילות השי לילדים נעלמו ללא הסבר

נסים חרמון והשלישי יצחק טורק, החלטה זו פורסמה ברבים, הוגשה כחוק למישרד הפנים.

ימים אחדים לפני הבחירות הודיע יצחק טורק, כי אם לא יקבל את המקום הראשון — יפרוש מרשימת המפד"ל וייצא ברשימה עצמאית. לנוכח אימוץ אלה נעשה הסכם בין סיעת הצעירים לסיעת למיפנה, ורמוס התפטר מן הרשימה, וטורק הוכנס במקום הראשון, כנציג הצעירים. בתמורה קיבלו הצעירים מסיעת למיפנה מקום מקביל בעיריית צפת.

עתה ביקשו הצעירים מן המועמד השני, חרמון, כי יוותר על מקומו לטובת פלאח, שהיה מזכיר הסניף של המפד"ל. לאחר תקיעת-כף בין חרמון ופלאח, בה התחייב פלאח כי אם לא ייבחרו שלושה נציגים של המפד"ל לעירייה, המונה 21, הוא יתפטר לטובת חרמון — הסכים חרמון להתפטר.

לאחר הבחירות התברר כי רק שני נציגי המפד"ל נכנסו לעירייה, לעומת 10 של המערך ותישעה של גח"ל. חרמון תבע מפלאח כי יתפטר, לפי ההסכם, שנערך ביניהם, אך ראשי הצעירים, זבולון המר, יהודה בן-מאיר ודניאל ורמוס, ביקשו ממנו לוותר על תביעתו. הסכימו: הם טענו כי ברעתם לעשות קואליציה עם גח"ל, ולא עם המערך, וכי הם יודעים שחרמון וסיעתו יעדיפו את המערך.

חרמון סירב לוותר, תבע את פלאח לבית-דין רבני על הפרת הסכם. בית-

סודי! זהו התימון ששלח פקיד בכיר במישרד-הסעד אל החוקר הפנימי של עיריית בת"ים, מסקנות החוקר הפנימי מהותן מיסוד חסוי עד היום, וגם ראש-העירייה לשעבר של בת"ים, מנחם רוטשילד, טוען כי לא ראה אותו.

המערך והמפד"ל, ראש העירייה דאז היה מנחם רוטשילד, מי שהסביר בימים אלה כי נמנע מחקירת המיקרה או כיוון שפלאח כבר היה בשליחות בחו"ל, ולכן גם לא העביר בזמנו את התומר למישטרה.

כך נקברה הפרשה, בגלל שיקולים מלגתיים, ונדמה היה כי תישאר קבורה לעד. ילדי המוסד אומנם לא קיבלו את המגיע להם, אך כנראה לא הצריך הדבר, לדעת ראש-העיר, חקירתו של עסקן צעיר ומבטיח, כמו פלאח, ולסכן עקב כך את הקואליציה. כך שקטו הכל, למשך חמש שנים תמימות.

הפרה צפה ועלתה מחדש, בימים אלה, בגלל תביעה שהגיש למישטרה אחד מנאמני מיסלגת העבודה בבתיים — אך היא לא צפה מעצמה.

על-צנת לחצין עדדע החליטה עיטלנת העברחה לשלוח תיקים ישנים ומסוויים

מישרד-הסעד כי המענק של קאר לא הגיע כלל אל המוסד. ב-23 בנובמבר אותה שנה שלח העוזר הבכיר לאספנות במישרד-הסעד, פרינוט, מיכתב אל המבקר הפנימי של בת"ים, ובו תיאור המיקרה ובקשה לחקרה.

כתב פרינוט: "למותר לציון חומרת הרעיון כלפי החברה האמריקאית, קאר, הרדורשת אישור נוסף מכל מקום על קבלת המענק".

בעיקבות מיכתב זה ניסו מפקחי מישרד-הסעד לבקר במוסד ולערוך ספירת-מלאי. במיכתב אל פרינוט, מיום 26 בדצמבר 1969, כתב המפקח ג. הרשטיק כי ניסה לבקר במוסד מסתין, אולם עיריית בת"ים נתנה הוראה לא לערוך ספירת-מלאי, ולא לנהל רישומים — לא באספנות ולא בכספים.

באותה עת שלטה בבתיים קואליציה של

מ ח אמוך לעשות אורח שנודע לו על אפשרות קיומו של מעשה פלילי? החוק הוא מדויק וברור ביותר: חובה עליו לדווח מייד למישטרה, ואם לא ידווח, הרי הוא עצמו עובר על החוק. זהו לשונן היבשה של החוק. אולם נראה, כי יש שיקולים שהם מעל לחוק.

כמו, למשל, כאשר חושדים בסגן ראש-עירייה באי-סדרים, ואולי אפילו בגניבה. החוק הוא חוק, אבל כאשר הנחשד הוא

מאחז מרסל זוהר ויגאל לביב

חבר אותה מיפלגה של החושדים — אז נעצמות העיניים, וכשמדווחים לראש-העירייה על התשדות, הוא סוגר את התיק. אחרי הכל, השיקולים הקאליציוניים משחקים תפקיד חשוב.

גניבות יש הרבה במדינה, אבל דומה כי מיקרה כזה טרם קרה.

בעיר בת"ים פועל מזה שנים מיפעל-תעסוקה לנוער, אחד מרבים במישרד-מסתין, מוסדות אלה הקומו על-ידי מישרד-הסעד במטרה לשקם נערים הסובלים קשיי הסתגלות, כשליש מן הילדים הלומדים במוסדות אלה אנאלפתיים, כולם מפגרים בהשכלתם, מרביתם מיקרי-גבול מבחינת התפתחות השיכלית.

אחת מקריהאור בחייהם של ילדים אלה היא החברה האמריקאית קאר, הר מחלקת לנוקקים מוזן ומיצרכים שונים, חינם. בחודש יולי 1969 חילקה קאר חבית לוח-מוזן ולתי-עבודה לכל המסתנים בני ארץ. בין אלה היה גם המוסד בבתיים, שמהלך דאז היה אוריאל פלאח, מראשי הצעירים של המפד"ל, ידידו ובא-ביתם של זבולון המר (סגן שר-החינוך לשעבר) ודניאל ורמוס, מנהיג הצעירים בבתיים.

נציגי מישרד-הסעד מסרו לידיו של פלאח 15 חבילות-מוזן בשווי 10 דולר התבילה, וכן מערכת כלי-עבודה לחשמל ושלוש מערכות כלי-עבודה לתסירה. פלאח אישר את קבלת המענק בהתיימרת יד.

עבור כמה חודשים עונב פלאח את המישרה, יצא בשליחות ציבורית ל- צרפת, בביקור שיגרתי כחודש נובמבר אותה שנה, במוסד בבתיים, נודע לראשי